ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τί θὰ γινότανε πλέον.

Τί θἄκανε ὁ Κάρολος;

Θἄτρεχε νὰ σώση τὴν Ζερμαίν, μὴ ἀκούγοντας τὴν παράκλησι τῆς Σιμώνης; Ἢ θἄφινε τὴν ἄτυχη κόρη νὰ πνιγῆ; Πάντως ἡ Σιμώνη τὸν ἐμπόδιζε, ὄχι γιατὶ δὲν ἀγαποῦσε τὴν Ζερμαίν. Ἡ Σιμώνη ἐλάτρευε τὴν ἐξάδέλφη της. Μὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ φοβήθηκε γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Καρόλου.

Ὁ Κερθάλ τὸ κατάλαβε αὐτό, συγκινήθηκε βαθειὰ κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Ἡ Σιμώνη τὸν ἀγκάλιασε δακρύζοντας.

— Κάρολε, τοῦ εἶπε, φοβᾶμαι!.. Ἂν πάθης κανένα κακὸ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου...

Ὁ Κάρολος τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Μέσα του δυὸ ἀντίθετα αἰσθήματα πάλευαν τὴ στιγμὴ αὐτή...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ θαλαμηγὸς ἀπομακρύνθηκε περισσότερο. Τὰ κύματα τὴν ἐσήκωναν ἀπότομα ψηλά, τὴν ἔδερναν ἀπὸ παντοῦ ἄγρια.

Ἔξαφνα ἕνα πελώριο κῦμα ἄρπαξε τὸ πλοῖο καὶ τὸ χτύπησε μὲ δύναμι πάνω στοὺς βράχους. Ἕνας τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε, ἕνας κρότος ὅμοιος μὲ βροντὴ κεραυνοῦ καὶ ἡ ὡραία θαλαμηγὸς ἔγινε κομμάτια!..

Ἡ ἀφρισμένη θάλασσα γέμισε ἀπὸ σιντρίμματα.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομακτικό!...

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως στεκόνταν τώρα ἀκίνητοι στὴν ἀκτὴ καὶ ἔχυναν θερμὰ δάκρυα. Τὸ κομψὸ πλοῖο τους δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ἔξαφνα θυμήθηκαν τὴν Ζερμαίν. Τί εἶχε γίνει ἡ ἄτυχη κόρη;

Ἄρχισαν τότε νὰ φωνάζουν ὅλοι καὶ νὰ τὴν καλοῦν ἀπελπισμένα, σπαρακτικά:

— Ζερμαίν! Ζερμαίν!...

Μὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε. Ἡ ἄτυχη κοπέλλα δὲν φαινότανε πουθενά.

Ὁ Κερθάλ ἄρχισε νὰ πιστεύη τώρα ὅτι ἡ Ζερμαὶν δὲν βρισκόταν ἀπάνω στὴ θαλαμηγό. Ἡ φωνή του εἶχε τόση πειστικότητα, ὥστε κανέναν δὲν θέλησε νὰ φανῆ δύσπιστος.

Ναί, ἀλλὰ ποῦ ἦταν τότε ἡ Ζερμαίν; Τί εἶχε γίνει; Ποιὰ περίεργη περιπέτεια τῆς εἶχε συμβῆ;

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

Ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μόνη ἡ μητέρα τῆς Ζερμαίν, ἡ κυρία ντὲ Μεάλ, δὲν εἶχε παραστῆ μάρτυς τῆς καταστροφῆς τῆς θαλαμηγοῦ. Εἶχε προτιμήσει νὰ μείνη στὴν ἔπαυλι, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ ἀνείπωτη θλῖψι, μὴ θέλοντας νὰ προδώση τὸν πόνο της.

Γυναῖκα θαλασσινοῦ αὐτή, ἐγνώριζε καλὰ τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης, ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ γευθῆ στὸ παρελθὸν τόσες πικρίες. Ἡ ἴδια θάλασσα λοιπὸν ἐοχόταν τώρα νὰ τῆς ἀφαιρέση τὸ πολυτιμώτερο πλᾶσμα, τὴν πολυαγαπημένη της κόρη!...

Ἂν καὶ ἤξερε ὅτι ἡ Ζερμαὶν δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ τῆς προξενήση μιὰ τόσο μεγάλη στενοχώρια, ὡστόσο πίστευε ὅτι κάποιο δυστύχημα τῆς εἶχε συμβῆ κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα...

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τῆς ἔμενε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς μοναχοκόρης της, εἶδε νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιό της ἡ Σιμώνη, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα καὶ τὰ χέρια ἁπλωμένα κραυγάζοντας:

— Κυρία! Κυρία!

Αὐτὸ μονάχα μπόρεσε νὰ πῆ. Ἡ συγκίνησι τῆς ἔπνιξε τὴ φωνὴ καὶ κλονίστηκε.

Ἡ χήρα ὥρμησε πρὸς αὐτὴ ἔξαλλη καὶ ἁρπάζοντας τὰ χέρια της τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία:

— Ἡ Ζερμαίν;

— Ναί, ἡ Ζερμαίν!

— Ζωντανὴ ἢ πεθαμένη;

Μὰ ἡ Σιμώνη δὲν ἀπάντησε. Λιποθύμησε, μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξη περισσότερο, καὶ σωριάστηκε κάτω.

— Θεέ μοῦ; Θεέ μου, λυπήσου με!... φώναξε μὲ κατάνυξι ἡ δύστυχη χήρα.

Συγχρόνως πρόσεξε ὅτι ἡ Σιμώνη τουρτούριζε κάτω ἀπ' τὰ μουσκεμμένα ροῦχα της καὶ πιάνοντάς της τὰ παγωμένα χέρια τῆς εἶπε:

— Φτωχὸ παιδί! Θὰ πεθάνης σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι!...

Μετέφεραν τὴ Σιμώνη σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἦταν ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἐγύριζε ἀπὸ τὴν ἀκτή...

τῆς ἔβγαλαν τὰ βρεγμένα ροῦχα καὶ τῆς φόρεσαν στεγνὰ καὶ ζεστά.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν ἀπ' ἔξω βιαστικὰ βήματα. Ἦταν ὁ Κάρολος ποὺ γύριζε ἀπ' τὴν ἀκτή, χλωμός, ἀπελπισμένος.

Στηρίχτηκε στὴν πόρτα καὶ κύτταξε τὴν μητέρα τῆς Ζερμαὶν θλιβερά.

— Ἡ κόρη μου; ρώτησε αὐτή. Τὸ παιδί μου;

Ὁ Κάρολος ἔπεσε σὲ μιὰ πολτρόνα ἀναστενάζοντας καὶ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Ἡ μητέρα τῆς Ζερμαὶν ἄρχισε νὰ κλαίη. ... ...

... ...

Ἀλλὰ τί εἶχε γίνει λοιπὸν ἡ Ζερμαίν;

Εἶχε πνιγεῖ;

Βρίσκοταν μέσα στὴ θαλαμηγό;

Ὅπως ἀναφέραμε, ἡ Ζερμαίν, στενοχωρημένη καθὼς ἦταν, κατέβηκε στὴν ἀκτή, γιὰ νὰ καταφύγη στὴν ἀγαπημένη της σπηλιά, μὴ μαντεύοντας πὼς θὰ ξεσποῦσε μιὰ τέτοια φοβερὴ θαλασσοταραχή. Ὅταν μπῆκε στὴ σπηλιά, βυθίστηκε σὲ σκέψεις καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

Ὑπῆρχε ἀρκετὴ δροσιὰ ἐκεῖ μέσα καὶ ἡ κουρασμένη κόρη βρῆκε ἀμέσως τὴν ἀνάπαυσι ποὺ ζητοῦσε.

Βυθισμένη στὸν ὕπνο της, δὲν ἄκουσε οὔτε τὰ θαλασσοπούλια, ποὺ γυρνοῦσαν στὰ καταφύγιά τους κραυγάζοντας θρηνητικά, οὔτε τὴν ὑπόκωφη, βουὴ τῆς θάλασσας.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της, ὕστερ' ἀπὸ μιάμισι ὥρα ποὺ ξύπνησε, εἶδε ἄξαφνα στὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου νὰ σπάζη ἕνα κῦμα μ' ἀκράτητη ὁρμή.

Τρομαγμένη θέλησε νὰ ὁρμήση ἔξω γιὰ νὰ σωθῆ, ἀλλὰ δεύτερο κῦμα, πιὸ μεγάλο ἀπ' τὸ πρῶτο, συντρίφτηκε σχεδὸν μπρὸς στὰ πόδια της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήση.

Ἡ Ζερμαὶν τότε σκέφτηκε ὅτι δὲν θὰ διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἂν ἔμενε ἐκεῖ μέσα. Ἤξερε ἐκ πείρας ὅτι τὰ κύματα δὲν μποροῦσαν νὰ φτάσουν ψηλότερα, κι' ἀποφάσισε νὰ μὴ μετακινηθῆ ἀπὸ τὴ θέσι της. Στὴ θέσι αὐτὴ μάλιστα αἰσθάνθηκε καὶ μιὰ κρυφὴ εὐχαρίστησι, ἐπειδὴ θὰ τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ παρευρεθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σπανιώτερα θεάματα τῆς ἐξαγριωμένης φύσεως.

Μονάχα ἕνα πρᾶγμα τὴν ἐστενοχωροῦσε καὶ τὴν ἀνησυχοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑπολογίση τί ὥρα ἦταν, γιατὶ οὔτε ρολόϊ εἶχε μαζύ της, οὔτε μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβη αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιατὶ ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα.

Ἀλλὰ ἐνῶ τὰ συλλογιζόταν αὐτά, ἄκουσε ξαφνικὰ τὸ μεγάλο ρολόϊ τῆς ἐπαύλεως νὰ χτυπάη ἀργὰ καὶ καθαρὰ πέντε φορὲς στὴ σειρά.

Ἡ Ζερμαὶν ἀνατινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι της, ἕτοιμη νὰ φύγη. Δὲν τῆς ἐπιτρεπόταν νὰ παραμείνη περισσότερο ἐκεῖ μέσα, γιατὶ θἄθαζε σ' ἀνησυχία τὴ μητέρα της καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴ φιλοξενοῦσαν. Ἔπρεπε μάλιστα νὰ τρέξη ἀμέσως νὰ τοὺς βρῆ, γιὰ νὰ προλάβη τὶς ἄσκοπες ἀναζητήσεις των, ἂν τυχὸν δὲν εἶχε γίνει ἀντιληπτὴ ἀκόμη ἡ ἀπουσία της.

Μόλις ἐπῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ὥρμησε πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀστραπὴ τῆς ἔδειξε σ' ὅλη τὴν ἀγριότητά της τὴν ἄβυσσο ποὺ ἁπλωνόταν, ἀπειλητικὴ καὶ ἀπαισία, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἀντήχησε δεύτερος κεραυνὸς κι' ἡ Ζερμαίν, τυφλωμένη ἀπὸ τὴ λάμψι του, ἀναγκάστηκε νὰ ἀποσυρθῆ πάλι στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ χάση ἐντελῶς τὴν ψυχραιμία της.

Ἡ θάλασσα μούγκριζε μὲ φοβερὴ μανία, τὰ κύματα ὡρμοῦσαν φουσκωμένα στὴν παραλία καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου περιβαλόταν ἀδιάκοπα ἀπὸ ἀφρό.

Ἐν τούτοις ἡ Ζερμαὶν καταλάβαινε πὼς ἔπρεπε νὰ βγῆ μὲ κάθε θυσία, γιατὶ στὴν ἔπαυλι θὰ τὴν περίμεναν τώρα καὶ θ' ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὴν ἀπουσία της.

Ἔκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά της καὶ ἐπεχείρησε νὰ κατεβῆ μὲ ἀποφασιστικότητα, μπρὸς στὴν ὁποία κάθε ἄλλος θὰ τρόμαζε.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἐπίπονες προσπάθειες κατώρθωσε νὰ φτάση ἴσαμε τὸ τελευταῖο σκαλὶ τῆς ἀποβάθρας, ἕνα μεγάλο κῦμα τὴν χτύπησε, τὴ σκέπασε ὁλόκληρη καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάση ἀπὸ φρίκη...

(Ἀκολουθεῖ)